

(16) ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 465 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਦਵਤਾ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 465 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਬਲ ਰਾਜ ਤੁੱਲੀ ਜੇ.

ਕਿਸ਼ੋਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1967 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 395.

24 ਜਨਵਰੀ 1969

ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1961 ਦਾ XXIII)— ਧਾਰਾ 44— ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ 19(1) (f) ਅਤੇ (ਜੀ)-ਧਾਰਾ 44(1) (vi)—ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਈਰਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ 19 (1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) (vi) ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ * ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇਲ

ਕਰਤਾ, ਆੜ੍ਹਤੀਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਕੁੰਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਰੇ ਵਪਾਰਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝੀ ਹੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲੇ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾਖੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ

^^ⓧ ਮਾਰਕੀਟ ੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉੱਚੀਆਂ ਦਰਾਂ ਵਸੂਲੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਮੰਡੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਫਿਕਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਹੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਨਿਰਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(4) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਰਾਜ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਰੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਰੱਖਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) (vi) ਕਿਸੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ

ultra vires , Articles 14 and 19(1) (f)

ਅਤੇ (ਜੀ) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ। (ਪਰਾ 10)

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਡੈਂਟਸ ਨੂੰ 40 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਮਾਪ ਨਾਲ ਕਪਾਹ ਦਾ ਤੋਲਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ। ਇਕਾਈ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੰ. 28 ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਕਾਫੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨੰਗੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਜਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14. ਅਤੇ 19(1) (ਜੀ) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 6 ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਨ.ਐਲ.ਧਨਗਰਾ ਅਫਰੋ ਐਸਕੇ ਅਗਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਜੇ.ਐਸ.ਰੇਖੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਪੰਜਾਬ, ਜੀ. ਪੀ. ਜੈਨ, ਐਸਪੀ ਜੈਨ ਅਤੇ ਜੀ.ਸੀ ਗਰਗ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ।

8. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 3 ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਬੀ.ਐਸ. ਢਿੱਲੋਂ ਲਈ ਐੱਸ. ਸ਼ਾਂਤ।

ਨਿਰਣਾ

ਤੁਲੀ, ਜੇ.—ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਮੋ. 345 ਆਫ 1967 (ਕਿਸ਼ੋਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ) ਅਤੇ 1967 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 412 (ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੁਨ ਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ) ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਹੋਰ,

Kishore Chand, etc. v. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 395 ਆਫ਼ 1967 ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਅਬੋਹਰ ਦੇ ਤੌਲਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 412 ਆਫ਼ 1967 ਦੁਆਰਾ ਹੈ।

ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ ਦੇ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(2) ThepetitionersKare weightmen1 innthekmarkets of the respective - market Committees. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961 , / ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ।

(1961 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 23), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43(1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ (ਆਮ) ਨਿਯਮ, 1962 ਬਣਾਇਆ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਨਿਯਮ 25 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪੈਕਿੰਗ ਯੂਨਿਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਬੈਗ, ਅੱਧਾ ਬੈਗ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਾਲੀ ਵਿੱਚ ਭਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਵਜ਼ਨ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਬੋਰਡ ਨੇ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਹੇਠੀ ਆਪਣੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਸਤੂਆਂ ਲਈ ਭਰਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਪਦੰਡ ਤੈਅ ਕੀਤੇ। ਕਪਾਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਾਲੀ (40 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ) ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਪਾਲੀ (20 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ) ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 31 ਦਸੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ, ਬੋਰਡ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਰਕੂਲਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ 7 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਤੋਂ ਅੱਧੀ ਪੱਲੀ (20 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ) ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) (ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ [ਹਾਕਮ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ] (1) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: -

“ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਸਤੂ ਲਈ ਮਿਆਰੀ ਪੈਕਿੰਗ ਯੂਨਿਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਪਾਹ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੈਕਿੰਗ ਯੂਨਿਟ ਦਾ ਮਿਆਰ 40 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਪਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਸ ਯੂਨਿਟ ਦੁਆਰਾ ਕਪਾਹ ਦਾ ਤੋਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੋਲ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 40 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਇਕਾਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਧ ਭਾਰ ਜਾਂ ਘੱਟ ਵਜ਼ਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਜੋ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਤੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਲਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੋਲ ਇੱਕ ਬੀਮ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਪਾਗਲ ਈ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾ ਭਾਰ ਹੈ

(1) 1966 ਦਾ CW 2551 11 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਏਰ, 1968.

Kishore Chand, etc. v. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

40 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਵਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਪਾਹ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਨਰਮੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਢੇਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਵਪਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਇਕਾਈ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਯੂਨਿਟਾਂ ਨੂੰ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਹਨ।

ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦਾ ਰਾਸ਼ਨ ਵਾਜ਼ਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44-ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19 (1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ-

- "(i) ਇਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਨਿਯਮ;
- (ii) ਵਪਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ;
- (iii) ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ;
- (iv) ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹਾਂ, ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਭੱਤੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ;
- (v) ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਕਰਤੱਵਾਂ, ਸਬ-ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ-ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਐਡਹਾਕ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ; ਅਤੇ
- (vi) ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਬਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ, ਖਰੀਦ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ (vi) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ

ਆਪਹੁਦਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਜ਼ਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਇੰਨਾ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਨਹੀਂ ਪੂਰੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਤੋਲਣ ਦੇ ਇਸ ਧੰਦੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੋਲਣ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦਖਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(4) ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਲਈ ਮੰਡੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ।"

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"13(1) ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ-

- (a) (ੳ) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ, ਵਿਕਰੀ, ਸਟੋਰੇਜ, ਤੋਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ;
- (b) ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਬਜ਼ਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯੋਗ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇ;

Kishore Chand, etc. v. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

- (c) ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਕਾਰਵਾਈ, ਕਾਰਵਾਈ, ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ।
- (2) ਧਾਰਾ 10 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 13 ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਰਿਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ।
- (3) ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਬਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਦਲਾਲਾਂ, ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਮਾਪਿਆਂ, ਸਰਵੇਅਰਾਂ, ਗੋਦਾਮਾਂ ਦੇ ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰੇ। ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਣ, ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ।
- (4) ਕੋਈ ਵੀ ਦਲਾਲ, ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਪਿਆ, ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗੋਦਾਮ-ਕੀਪਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਬਾਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ:
- ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (3) ਅਤੇ (4) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਵੇਅਰ-ਹਾਊਸਮੈਨ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਵੇਅਰਹਾਊਸ ਐਕਟ, 1957 (1958 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 2) ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜਾਂ ਲਈ ਮੰਡੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। *MCVS ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਨਾਦਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ* (2) ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ 'ਮਦਰਾਸ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਕਰੋਪਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ (1933 ਦਾ 20), ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

- (5) (7) ਵਪਾਰਕ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਪਜ ਬਰਾਬਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਇਹ ਐਕਟ 25 ਜੁਲਾਈ, 1933 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਾਠ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨਾਸ਼ਬ ਹੈ। ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਨਿਯਮ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ

ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰਕ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦੋ-ਫਰੋਖਤ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੰਡੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ। ਇਹ ਐਕਟ, ਪਹਿਲਾਂ, ਖੇਤਰ ਦੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਖੋਜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦੋ-ਫਰੋਖਤ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਕੇ ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਮੰਡੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਖਰੀਦਦਾਰ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਰਾਬਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਮਿਲ ਸਕਣ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਿਹੇ ਸਟੈਟ ਟੂਟ ਨੂੰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ, ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(6)

ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ, ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਕੀਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਕੰਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਟੀਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਤੋਲਣ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਟੋਰੇਜ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਬਰਾਬਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਤਪਾਦਕ ਆਪਣੀਆਂ ਵਪਾਰਕ ਫਸਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਵੇਚ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾ ਕੇ, ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਹੀ ਤੋਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮਾਰਕੀਟ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਜ਼ਾਰ ਬਣਾਏ ਜਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮੰਡੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਣਸਾਂ ਦੇ ਵਧੀਆ ਭਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

(7)

ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ

Kishore Chand, etc. v. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

ਇਸਲਈ, ਉਹ ਵੈਧ ਹਨ।" ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਬਾਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਤਪਾਦਕ, ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹਨ, ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਕੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ, ਜੋ ਵਾਜਬ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) (ਐਫ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੁਆਰਾ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(5) ਉਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ 1 ਧਾਰਾ 441 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ:-

(1) ਖਾਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਮੁਵਦੇਬਲ ਪੋਰਪਰਟੀ (ਰਿਕਵੀਜ਼ਿਨਿੰਗ) ਐਕਟ, 1947, ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ। 26, 1950, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 13 (1) ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੂਲ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਬਾਕੀ ਦੇ ਭਾਗ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਾਇਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਬੇਰੋਕ ਅਤੇ ਬੇਰੋਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਆਪਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਅਧੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਬਿਤ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਟੀ.ਬੀ.ਓ. ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਥਾਰਟੀ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(3) ILR (1966) 2 ਪੀ.ਬੀ. 794 (FB)

ਇਰਾਦਾ ਕਾਰਵਾਈ. ਐਕਟ ਵਿਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਹ ਉਦੇਸ਼ ਦੱਸਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ 'ਲੋੜੀਂਦਾ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ' ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਮੰਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਆਮ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੀ ਇੰਪੱਗਡ ਸੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ y ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੱਲ ਵਸਤੂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਮੰਗ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਕਤ ਲੋੜ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੇਖ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ”

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੀਆਂ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13 ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਗਾਈਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਈਨਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵਪਾਰ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ

ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ - ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ, ਦਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮਕਾਰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਚੁਣਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਦਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਮੈਂਬਰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਸੋਲਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਸਕਣ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਜੋ ਕਿ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

(2) ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਕਲਕੱਤਾ ਬਨਾਮ ਕਲਕੱਤਾ ਟਰੇਮਵੇ ਲਿਮਿਟੇਡ (4)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 437 (1) (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਪੈਰੋਬੈਟਿਕ ਧਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

ਪੈਰੋਬੈਟਿਕਲ ਧਾਰਾ ਜੋ ਕੋਰ ਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਵਿਵਸਥਾ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 437 (1) (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਾਜਬ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਿਵਸਥਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਤਰਕ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬੇਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਕਤ ਦੀ ਮਾੜੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ; ਪਰ ਇਹ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਣਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਾਲਾ ਫਿਡ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਪਬੰਧ ਵਿਚਲਾ ਬੁਰਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਨਘੜਤ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਨਮਾਨ

(4) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 1279

ਕਿਸੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬਾਡੀ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਆਦਿ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 19 (6) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੀ ਰਹਿਮ 'ਤੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਭਲਾ ਨਹੀਂ।

ਕਲਕੱਤਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 437 (1) (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਏ ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਪ-ਨਿਯਮ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੇ

Kishore Chand, etc. v. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(3) ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਸੀਨ ਬਨਾਮ ਟਾਊਨ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ, ਜਲਾਲਾਬਾਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (5), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥੋਕ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੇ ਵਪਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਥੋਕ ਡੀਲਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ! ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ "ਉਪ-ਨਿਯਮ ਜੋ ਥੋਕ ਡੀਲਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨਗਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਸੌਖੀ ਗਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਸਮੇਤ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ" ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਇਕੱਲੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(6) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 19 (1) (ਜੀ) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ।

(4) ਕੁਨਾਥਤ ਥਬੁਨੀ ਮੋਪੀਲ ਨਾਇਰ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (6)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ-ਕੋਚੀਨ ਲੈਂਡ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁੱਲ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(5) ATR 1952 SC 115.

(6) (1961) 3 SCR 77.

ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ. ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਮਤ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: -

"ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਚੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ। ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 7, ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 7, ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਪਬੰਧ ਸਨ।"

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਮਾਪਦੰਡ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। 7 ਨੇ ਆਪਹੁਦਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਵੈਧ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(5) ਧੀਰਜਲਾਲ ਵਿੱਠਲ ਜੀ ਬਨਾਮ Dy. Evacuee Property ty, South Kanara, ਬੈਂਗਲੁਰੂ 1(7), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 40 (4) ਦੀ ਧਾਰਾ (c) ਨੂੰ ਰੱਦ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰਵਿਘਨ ਵਿਵੇਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਗਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵੀ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ "ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ" ਸ਼ਬਦ ਅਸਪਸ਼ਟ ਮੰਨੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਮਾੜਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(6) ਮੁਹੰਮਦ ਇਸਮਾਈਲ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (8), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਪੀ ਗਾਓ ਸਮਾਜ ਮੈਨੂਅਲ ਦੇ ਪੈਰਾ 63 ਦਾ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ -

“ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਪਾਲਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਵਿਧੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੱਛੀ ਪਾਲਣ ਦਾ ਹੱਕ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ

(7) ਏਆਈਆਰ 1955 ਮਦਰਾਸ 75

(8) ATR 1957 ਸਾਰੇ. 487

ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਕਹੋ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ 'ਤੇ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਬੋਲੀਕਾਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੁਕ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂਅਲ ਦੇ ਪੈਰਾ 63 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ 'ਗੈਰ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਪਰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿੱਥੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਤ. ਅਜਿਹਾ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਵਿਵੇਕ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੱਛੀ ਪਾਲਣ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਯੂਪੀ ਗੋਆ ਸਮਾਜ ਮੈਨੂਅਲ ਦੇ ਪੈਰਾ 63 ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) (vi) ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

(7) ਉਤਕ ਉੱਤਰਾ। ਪ੍ਰਦੇਸ਼ੀਆਹਰ ਸ਼੍ਰੀਮਕਲਾ ਮਹਾਂ ਸੰਘ, ਲਖਨਊ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (9)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਯੂਪੀ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ ਐਕਟ, 1947 ਦਾ ਨਿਯਮ 40(4) ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਪ-ਨਿਯਮ "ਲੇਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਜਾਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਤਕਰਾ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14' ਤਹਿਤ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਾ 19(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਮੰਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(8) *ਭਾਗਵਤ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ* (10), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਸਥਾਨ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 (3) ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਾਰਾ 9(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, - ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 9(3) ਵੀ ਧਾਰਾ 19(1) (f) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੈ ਆਰਟੀਕਲ 19(5) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9(3), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19(5) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।”

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਈ
ਆ
ਈ

(9) *ਮੈਸਰਜ਼ ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ* ਬਨਾਮ *ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ*, (11), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਪੀ ਕੋਲਾ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) (ਬੀ) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੀ। ਆਯੋਜਿਤ

“ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਾਜਬਤਾ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਧਾਰਾ 191(1) (ਜੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਕਲਾਜ਼ (ਜੀ) ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। 6) ਆਰਟੀਕਲ 19 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬਤਾ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਰਾਜ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਗਲਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਵਾਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) (ਬੀ) ਸਾਨੂੰ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, 'ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਨਜ਼ਰੀਏ' ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

(6) ਮੈਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ 71MA ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਰਟੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਹੁਦਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਵਿਵਸਥਾ ਆਪਹੁਦਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ।

(10) ਏਆਈਆਰ 1954 ਰਾਏ 131.

(11) ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 224.

Kishore Chand, etc. v. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 191(1)(g) ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ। ਇਹ ਮੈਸਰਜ਼ ਪੰਨਾਲਾਲ ਬਿਨਫਰਾਫ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, (12) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

“ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਮੂਲੀ ਅਫਸਰਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਸੈਟਰਲ ਬੋਰਡ ਆਫ ਰੈਵੇਨਿਊ ਵਰਗੇ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੀਆਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਬੰਧਤ. ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਅਖਤਿਆਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣਗੇ। ”

(7) ਏ. ਥੰਗਲ ਕੁੰਜੂ ਮੁਸਲਿਆਰ ਬਨਾਮ ਵੈਂਕਟਚਲਮ ਪੇਟੀ, (13) ਵਿੱਚ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਹੱਥ' ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੋਣ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।” ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੰਨਾਲਾਲ ਬਿੰਜਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, (ਸੁਪਰ), (12) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ: -

“ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸਲੂਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸੱਤਾ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਫੀ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਏਗੀ ਉਹ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਬਲਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ।

- (12) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 397.
 (13) (1955) 2 ਐਸਸੀਆਰ 1196.

(16) *MCVS ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਨਾਦਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ*, (ਸੁਪਰਾ), (2) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

' ਵਾਜਬ ਹੋਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

(17) *ਸਟੇਟ ਆਫ ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਵੀ.ਜੀ. ਰਾਮ*, (14), (ਪੰਨਾ 607 'ਤੇ), ਇਸ ਨੂੰ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਵਾਜਬਤਾ ਦੀ ਪਰਖ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸਟੈਂਡ ਆਰਡਰ, ਜਾਂ ਵਾਜਬਤਾ ਦਾ ਆਮ ਪੈਟਰਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤਰੀਵ ਉਦੇਸ਼, ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਹੱਦ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ, ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ।"

i

ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) (ਬੀ) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। .

(8) *ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ CI ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ C ਅਤੇ 1 ਹੋਰ ਲਿਬਰਟੀ ਇਨ ਸਿਨੇ (15)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਲਕੱਤਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(48) ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਫੀਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਲਈ, ਇਹ ਅਵੈਧ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੌਪਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ, ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

*(0) ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਵਿਧਾਇਕ ਸੰਸਥਾ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 548 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ ਵੈਧ ਹੈ।

(14) 1952 SCR 597.

(15) (1965) 2 SCR 477.

(11) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰ ਸੰਸਥਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫੰਕਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਦਰਾਂ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਇਸਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਵੈਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ। "

ਸੈਕਸ਼ਨ 548(2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਦਰ 'ਤੇ ਫੀਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1948 ਵਿੱਚ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੀਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਬਰਟੀ ਸਿਨੇਮਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। 400, ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ। 1958 ਵਿੱਚ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਇੱਕ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਫੀਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਨਵੀਂ ਵਿਧੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੀਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਬੈਠਣ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ੋਅ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਿਬਰਟੀ ਸਿਨੇਮਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। 6000, ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ। ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾਇਜ਼ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।

(9) ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ *ਦਿੱਲੀ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਬਨਾਮ ਬਿਰਲਾ ਕਾਟਨ, ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੇਵਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ*, (16) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। :-

"ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਇੱਕ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਫਾਰਮੂਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਫ਼ਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੰਮ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਿਆਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੀ ਸੇਧ

(16) ਏਆਈਆਰ 1968 ਐਸਸੀ 1232.

ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੇ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਬਿਲਕੁਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਖਾਸ iAct ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਸਮੇਤ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਹੈ ਕਿ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

Kishore Chand, etc. v. Stat^e of Punjab, etc. (Tuli, J.)

ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੀ ਰੂਪ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹਰੇਕ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ; ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਟੈਕਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਆਓ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ। ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਮਤਿਯੋਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਲਾਹ ਇਹ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰੇਟ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਰੂਪ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਬਾਡੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕੁੱਝ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਇਸਦਾ ਤਰੀਕਾ ਜੋ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਸਬੰਧਤ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਜ਼ਬ ਦਰਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਬਸ਼ਰਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ-, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦੀ ਵਾਜ਼ਬਤਾ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਸਥਾਨਕ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਦਰ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤਰੀਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਜ਼ਬ ਦਰਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਟੈਕਸਾਂ ਲਈ ਦਰਾਂ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ ਵਾਜ਼ਬ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਬੇਕਾਬੂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕੈਨਲਾਈਜ਼ਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ।"

(10) ਉਪਰੋਕਤ 1 ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ; ਉਪਰੋਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ) V, ਅਤੇ ਇਹ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) (vi) : t ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13 ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੋਧ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਡੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ

Kishore Chand, etc. v. Stat[^] of Punjab, etc. (Tuli, J.)

ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਦਲਾਲਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰੇਕ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਟ੍ਰਿਸਟੀਕੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਰੇ ਵਪਾਰਕ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲੇ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫਾਖੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਾਂ ਨਹੀਂ ਵਸੂਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਜ਼ਾਰ . ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਰੇਟ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੰਡੀਆਂ ਵਧੀਆਂ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਦਰਾਂ ਤੈਅ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਤੋਲਣ ਲਈ ਆਨਾ 4 ਮਿਲਦੇ ਸਨ। 100 ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੇਮੂ ਨੈਰਸ਼ਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਦਲ ਕੇ 10 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੈਕਿੰਗ ਯੂਨਿਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 6 ਪੈਸੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ 4 ਪੈਸੇ ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰੇਟ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮਕਾਰ ਲਈ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਮੰਡੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ

Kishore Chand, etc. V. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

ਸਥਾਨਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਗਏ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮਾਰਕੀਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਨਿਰਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(4) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਰੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44(1) (vi) ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(11) ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੇ ਰੇਟ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਹੀ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਇਹ ਕ੍ਰੂਸ ਬਨਾਮ ਜੌਹਨਸਨ (17) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

“ਜਨਤਕ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਉਂਟੀ ਕੌਂਸਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸ਼ਕ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ, ਜਾਂ ਬੁਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਮੁਲਚੰਦ ਗੁਲਾਬਚੰਦ ਬਨਾਮ ਮੁਕੰਦ ਸਿਵਰਾਮ ਫੀਡੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (18) ਵਿੱਚ, ਚਾਗਲਾ, ਸੀਜੇ, ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬੋਲਦਿਆਂ ਕਿਹਾ: -

“ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕੋਤਵਾਲ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸਨ। ਹੁਣ, ਕਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਉਪ-ਨਿਯਮ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ (17)~(1898) 2 Q.B.~ ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

(18) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 ਬੰਬ 296.

ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਉਹ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਕੁਝ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਖੜੇ ਹਨ। ਸੰਸਦ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਨਿਯਮਾਂ

ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੀਤੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਕੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਹੀ। ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇੱਕ ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਹੁਣ ਪੈਕਿੰਗ ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਤੋਲ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਸਤੂ ਦੇ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ ਪਰ ਇਸਨੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਣਸਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਬੀਮ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਤੋਲਣ ਵੇਲੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਊਰਜਾ ਖਰਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ ਨਾਲ ਤੋਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸ਼ਤੀਰ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕਈ ਗੁਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੈਂਡ ਸਕੇਲ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ" ਸਾਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 400 ਤੋਂ 500 ਯੂਨਿਟ ਤੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ 16 ਤੋਂ 20 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ ਕਮਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ 4 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਸੀ * ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ। ਨਵੀਆਂ ਦਰਾਂ ਬਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਮ ਦਿਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਅੰਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। 16 ਤੋਂ ਰੁ. 20 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਪਰ ਉਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਰੁੱਝਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਕੀ ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਹਲਾ ਬੈਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਭਾਰ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ - ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਫੰਡਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਉਰਜਾ ਦਾ ਤੰਬੂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(12) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁੱਢਲੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਮਾਨਸਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਠਿੰਡਾ (19) ਵਿੱਚ ਇੱਕ-1 ਸਿਮ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀ.ਸੀ ਪੀਡਿੰਗ, ਜੇ. ਵੱਲੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜੇ. ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਐਲ ਚੀਗਰਾ ਵੀ ਸਨ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਹਨ। ਉਹੀ ਦਰਾਂ ਜੋ ਅੱਜ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

“ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਤੱਥ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਤੈਅ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਵੀਆਂ ਦਰਾਂ ਗੈਰ- ਵਾਜਬ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਦੂਜਾ, ਉਪ ਕਾਨੂੰਨ ਨੰਬਰ 28 ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ:-

'(ਉਪਰੋਕਤ ਸੂਚੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਜੇਕਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਜ ਹਨ।)

ਇਤਫਾਕ ਦੇ ਦੋਸ਼.

(i) ਅਨਲੇਡਿੰਗ. ?,

.. 8 NP ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ

(19) *1965 ਦੇ CM 849 ਨੇ 13 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

Kishore Chand, etc. v. State of Punjab, etc. (Tuli, J.)

(ii) ਸਵਾਈ ਅਤੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਅਤੇ sieving.	6 N.P. ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਛਾਣੀ।
(iii) ਤੋਲ ਬਾਜ਼ਾਰ ਖਰਚੇ.	10 N.P. ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਇੰਟਲ ਪ੍ਰਤੀ ਛਾਣੀ।
(iv) ਨਿਲਾਮੀ	5 N.P. ਮੁੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਰੁਪਏ।
(v) ਭਰਨਾ.	4 N.P. ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ
(3) ਸਿਲਾਈ।	2 N.P. ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ.
(4) ਕਮਿਸ਼ਨ	Rs. 1.50 N.P. . ਮੁੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਰੁਪਏ।
(5) ਦਲਾਲੀ।	16 N.P. . ਮੁੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਰੁਪਏ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਬੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿਲਾਈ ਲਈ ਵੀ ਵਾਧੂ ਰੇਟ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੋਲਣ ਦੇ ਖਰਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਵੀਆਂ ਦਰਾਂ ਇਕ ਯੂਨਿਟ ਲਈ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰੁਪਏ ਦੀਆਂ ਸਨ। 100. ਨਵੀਆਂ ਦਰਾਂ, ਜਦੋਂ ਆਊਟਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੀਡਿਤ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਤ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰੇਟ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹਨ।

(13) ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ (1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1463 ਅਤੇ 1465), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਕੂਲਰ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਅਬੋਹਰ ਅਤੇ ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ ਦੀਆਂ ਮਾਰਕੀਟ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਕੜੀ (ਟੱਕਰੀ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ., ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ: -

“ਤੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਿਹਨਤਾਨਾ 1961 ਦੇ ਐਕਟ 23 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸਬੰਧਤ ਮਾਰਕੀਟ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ bye-l#*ys ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ

ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2)। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. ~ 1) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਐਲ ਚੀਗਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ,

ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਨਾਕਾਫੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) (ਜੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਇਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(14) *CiIn1* ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਵਿੱਚ <ਨ. o4129, 1967, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 313, ਮਿਤੀ 20 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਦੁਆਰਾ, ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਤੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ। 20 ਨਵੇਂ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ। ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ ਪਰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਨੇ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਸੀ।

als* ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, 1967 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 395 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਿਨਾਂ। ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 412

1967 ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ 30 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ, - ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰੋ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਜੇ.ਜੇ.

ਪੀਰਭੂ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਬਿਰਖਾ ਹੋਰ, — ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 372 ਆਫ 1968।

1968 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ 4451।

29 ਜਨਵਰੀ 1969

24 ਫਰਵਰੀ 1969

ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼—ਵਾਲੀਅਮ V, ਚੈਪਟਰ 1-ਏ— ਨਿਯਮ 4—ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ LXXXVI ਆਫ 1963)—ਸੈਕਸ਼ਨ 4—ਦਾ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ— ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ—ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ—ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦਾ ਫਾਇਦਾ— ਕੀ ਦੇ ਵਾਰ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਧਾਰਾ 4 ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ— ਅਜਿਹਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ— ਕੀ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈੱਟ ਨੂੰ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਚੈਪਟਰ 1-ਏ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, ਵਾਲੀਅਮ V ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ

30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦੀ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਤੋਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਕੋਈ ਡਾਟਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਐਕਟ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਗਿਣਤੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਗਲੀ ਬੈਠਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੈਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਾਂ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਜੱਜ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ,